

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. december 27.
(vasárnap)**

Horváth Géza

JÉZUS KRISZTUS URALMA

Énekek: 264,1-2; 292,1. 4-6. 7; 398

Lekció: Ézsaiás 9,1-7

Alapige: Ézsaiás 9,6

Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy testet öltésed után rögtön feltámadásodat ünnepelhetjük. Köszönjük, hogy egyik sincs naphoz kötve, mert minden napon örvendhetünk annak, hogy élsz, hogy uralkodsz, hogy gondot viselsz, hogy irányítsz bennünket, megváltott népedet.

Hadd köszönjük meg a mögöttünk lévő ünnepet, az igéket, amit hallhattunk, a sákramentumokat, amiket láthattunk, és amelyekkel élhattunk. A gyülekezet közösségét, atyafiakat, akikkel találkozhattunk, együtt imádkozhattunk és énekelhattunk dicsőítve téged, közös Urunkat, Megváltónkat és Szabadítónkat.

Köszönjük ennek az évnek az utolsó vasárnapját. Engedd, hogy kezdjük az összegzést, és ezért fakad fel szívünkől már rögtön az ének: „Áldjad én lelkem a dicsőség erős királyát.” Mert valóban, ha visszatekintünk a vasárnapokra, amelyek mögöttünk vannak, megállapíthatjuk, hogy sasszárnynon hordozott, vezérelt a mi Urunk bennünket.

Kérünk, most is légy jelen közöttünk. Hiszen ha nem te szólsz, Urunk, a szó fülig, ha érhet, de szívig nem mehet.

Köszönjük, hogy azért vagy köztünk, hogy szóljál, mert ahol te megjelenysz, ott nem maradsz néma. Köszönjük a mai ígét is, amit készítettél a számunkra. Adj nekünk nyitott szívet, Urunk. Adj halló fület és engedelmeskedni kész aka-

ratot. Mindezt csak te cselekedheted meg Szentlelked erejével, ajándékával, világosságával. Kérjük ezt tőled, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó kalauz szerint Ézsaiás próféta könyvét olvassuk, és ha az Úr életet bennünket, még jó néhány hétig fogjuk olvasni ezt a könyvet.

Eszembe jutott az az anekdota, amikor egyszer régen, az egyházatya, Augusztinus megkérdezte Ambroziusz püspököt: mondd már, ha egy újjászületett embernek oda kellene adni a Biblia egy könyvét, hogy azt olvassa el először, akkor melyiket adnád oda? Ambroziusz válasza: Ézsaiás könyvét. Mint ha ez lenne a legtermészetesebb. Megkérdezte Augusztinus, miért az Ézsaiás könyvét? Azért — mondta —, mert ő az Ószövetség evangélistája, a megváltás prófétája. — Így olvassuk majd Ézsaiás könyvét, hogy ő az Ószövetség evangélistája, a megváltás prófétája.

A mai igében ismerős ez a vers, hiszen karácsonykor sokszor hangzik: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz...” így prófétál Jézus Krisztusról Ézsaiás próféta Krisztus előtt 740 körül. Elmondja, hogy minek, kinek fogják hívni. Ezzel kezdi, hogy Jézus Krisztus vállán lesz az uralom.

Hadd mondjam el, hogy amikor Ézsaiás ezt leírta, hogy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk — nem azért mondta, hogy ez a gyermek nem lány lesz, hanem fiú. Nem azért mondta, hogy megismételje azt, hogy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, hanem azért, hogy már ezzel is bizonyosságot tegyen Jézusról, mint aki születik, mert egy asszony ad neki életet, és bizonyosságot tegyen Jézusról úgy, mint aki Isten Fia, aki máshogy nem jöhet erre a földre, csak úgy, hogyha az Atya ideadja. Ezért írja így Ézsaiás, hogy születik s adatik nekünk. Mert míg más gyermekek születnek, addig Jézus Krisztus nemcsak születik, hanem adatik Istentől engesztelő áldozatul a mi vétkeinkért.

Az a csodálatos, amit Ézsaiás leír és megjövendöl, hogy az uralom az Ő vállán lesz. Már születésekor is övé az uralom. Már születésekor is uralkodó. Nem jászol-bölcsőben fekvő aranyos gyermek, csecsemő, hanem már ott uralkodó. Ezt ismerik fel azok, akiket Isten odavisz Ő elé, és leborultak előtte és hódolnak neki azért, mert az uralkodó előtt így szokás. Le kell borulni, és hódolni kell. Ők leborultak és imádták Őt, mint Isten Fiát.

Nézzük meg, mit jelentett ez akkor, és mit jelent nekünk az, hogy Jézus Krisztus vállán lesz az uralom. Sokan ezt úgy értik, hogy majd a kereszt lesz az Ő vállán. Kálvin azt mondta: ő ezt a feltételezést nem osztja, hogy az uralom az Ő vállán lesz, mert Ő fogja majd hordozni a keresztet.

Valóban Ő fogja hordozni a keresztet, de nézzük meg, hogy mit jelent: az uralom az Ő vállán lesz.

Először is Ézsaiás bejelenti ezzel, hogy ez az uralkodó különbözni fog minden más földi uralkodótól. Mert ez olyan uralkodó lesz, aki a vállán hordozza az uralmat. A többiek a fejükön fogják hordozni a koronát. A koronával együtt jár

a dicsőség, a méltóság. A koronát majd a többiek hordják. Neki a vállán lesz az uralom. Vagyis különbözni fog azoktól az uralkodóktól, a nemtörődöm királyoktól, akik a népet kizsarolták, bálványozásba vitték, és akik saját pecsenyéjüket sütögették. Ez olyan uralkodó lesz, akinek azért lesz az uralom a vállán, mert nem azt akarja, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon és adja életét váltságul sokakért.

Milyenek voltak a földi uralkodók? A földi uralkodóknak a képét, hogyan uralkodnak, miben áll az uralmuk, az 1Sámuel 8-ban szépen leírja nekünk az ige.

„Sámuel megmondá az Úrnak minden beszédét a népnek, amely tőle királyt kért.

És azt mondta: a királynak, aki uralkodni fog felettetek, ez lesz a hatalma: fiaitokat elveszi és szekér-vezetőivé, lovasaivá teszi őket, és szekere előtt futnak. Ezredesekké teszi őket és hadnagyokká 50 ember felett. Velük szántatja meg bárzdáit, velük végezteti aratását, készítteti hadiszerszárait, és harci szekereihez az eszközöket.

Leányaitokat elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnéknak, sütőknek.

Elveszi legjobb szántóföldjeiteket, szőlőhegyeiteket, olajfás kertjeiteket, és szolgálóinak adja.

Veteményeiteket és szőlőiteket megdézsmálja, és főbb embereinek és szolgálóinak adja.

Elveszi szolgálóitokat, szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat és szamaraitokat, és a maga dolgát végezteti azokkal.

A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni és mondának: Nem, hanem király legyen felettünk.”

Ebben az igében van itt egy szó, azt mondja Sámuel: „a királynak, aki uralkodni fog felettetek.”

Ézsaiás úgy jövendöl Jézusról, és Jézust úgy mutatja be nekünk a Szentírás, aki *nem felettünk* uralkodik, hanem *értünk* uralkodik. — Nagy különbség. — Aki nem a maga érdekeit fogja keresni. Mert itt azt olvassuk, hogy a földi királyok, Izráel királyai a maguk érdekeit keresték. Jézusról úgy ír a Filippi levél, hogy „önmagát megüresítette és szolgáló formát vett fel, és engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.”

Jön egy olyan király, akinek az uralma nem önmagáért van, hanem aki az Ő népéért uralkodik. Honnan van az emberben ez a keménység, hogy egy ilyen király kell, aki uralkodik felettünk, de egy olyan nem, aki uralkodik értünk? „Az uralom az Ő vállán lesz” — nem a törvényeiben, aki behajtja azt, ami kell neki, hanem a vállán.

Elgondolkoztam azon, hogy mit szoktunk mi a vállunkon vinni? Én falun nőttem fel, és mindig csodálkoztam azon, ahogy a falusi emberek a vállukra vették a kukoricás, gabonás zsákot vagy krumplis zsákot, és alig vártam, hogy én is felnőjek, és én is a vállamra vegyem. — Próbáljuk meg majd egyszer a tíz kilós cukrot vagy lisztet, mert azt is könnyebb vállon vinni. Amit a vállunkon viszünk, azt jelenti, hogy ott vihetjük a terhet.

Amikor Jézusról azt mondja az ige, hogy az uralom az Ő vállán lesz, az azt jelenti, hogy ott viszi a terhet. Olyan jó Jézus Krisztusról úgy beszélni, ahogy az a kedves finn ébredési ének mondja: „Roskasz, tövises a keresztfám, hű vállára átveszi Ő.” — Az énekíró is bizonyára valamit ebből sejtett meg. Jézus Krisztus olyan uralkodó, aki a terhet veszi a vállára. A mi terhünket akarja átvenni. Milyen terhünket? Legelőször a mi bűnterhünket akarja átvenni.

Ha nem is cipelsz liszteszsákot, lehet, hogy életedben nem volt krumpliszák a válladon és nem is lesz, de van egy másik teher minden ember vállán: a bűnnek a terhe. Ez sokkal súlyosabb, mint a liszteszsák, mint egy burgonyaszák. Mert a bűnteher alatt az ember összeroskad, az megöli az embert. Mégpedig örök halállal öli meg. Nemcsak a testet öli meg, hanem a lelket is megöli.

Volt egy kedves szolgatársunk, már elment régen a mennyei hazába, itt is evangelizált kétszer. Amikor megkérdeztük tőle az ifjúsági konferencián — mert mindig jelentkezett, hogy szeretne vetíteni —, hogy mit vetít? Azt mondta: a zarándok útját. A zarándok útján mindig azt szerette a legjobban, amikor a zarándok elér a kereszthez, felnéz a keresztre, és ott a zsák a hátáról, a válláról lehull. A következő kép, amikor a zarándok ujjong, hogy lehullt a bűnteher.

Jézus uralma azt jelenti, hogy az uralom az Ő vállán lesz, hogy elveszi a bűnterhet a te életedből. De hordozhatod te tovább, de át is adhatod neki, mert Ő kész átvenni. Ő azért jött, hogy ilyen uralkodó legyen, aki elveszi a mi terhünket. De először is a mi bűnterhünket veszi el.

Másodszor mit jelent, hogy az uralom az Ő vállán lesz? Az, hogy életed minden területén az uralom ne nálad legyen, hanem Jézusnál. Az uralom Jézus kezében legyen.

Egyszer egy házaspár baráti társaságba volt meghívva, és a férj arról volt „híres”, hogy 5-10 perc után már a nyelve nem forgott rendesen, mert azonnal a pálinkás pohárhoz nyúlt. A feleség mindig azt mondta, amikor társaságba mentek: uralkodj magadon! — Ez nem sokáig sikerült.

Ez a kérdés, hogy ki az uralkodó? Pál Római levelének pontosan ez a kulcsszava. Pál ismerte a teológiát, az üdvtörténetet. A Római levélnek pontosan ez a kulcsszava, és ezért ujjong az apostol. Miért? Mert meglátja, hogy most már nem a törvény uralkodik rajtunk. A törvény igazsága megmarad, de nem a törvénynek a keménysége és számonkérése. Isten ígéje örökre megmarad. A törvények a számonkérése, átkos volta, a keménysége nem uralkodik rajtunk. Pál elmondja, hogy nem a magam ura vagyok, mert Jézusé az uralom.

A Római levélnek pontosan ez a nagy kérdése, hogy a hívő ember az, akinek az uralomváltás megtörtént az életében. Nincs mese! Nem az a hívő ember, aki megtért — ezt jó lenne most elfelejteni! Mi azt gondoljuk, hogy az a hívő ember, aki megtért. Az a hívő ember, akinek az uralomváltás megtörtént az életében, és ennek gyümölcsei láthatók is lesznek az ő halandó testében. Mert Jézus az Úr. A megtérés helyett jobb, ha azt használjuk: aki újjászületett.

Mi volt az első kérdése Pálnak? Hogy szólította Jézust? „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Innen látjuk, hogy ott volt már a Szentlélek az életében, mert Jézust senki nem mondhatja Úrnak, csak a Szentlélek által. Mert míg Is-

ten Szentlelke nincs az életében valakinek, addig neki Jézus Krisztus nem Úr, hanem szolga, cseléd, szögről leakasztható segítség, meg visszaakasztható. Alkalomadtán segítségül hívandó valaki, de nem Úr az élete felett.

A kedves éneket ismerjük: Úr Ő éltem felett, szívem nem ismer kényszert, önként szolgálom Őt. — Mert az uralom az Ő vállán lesz.

Az év utolsó vasárnapján hadd kérdezze meg tőled az ige: vajon a te életedben Jézus vállán van az uralom? Vagy mint feleség, a te válladon van, vagy mint férj, a te válladon van, vagy még ami ettől egy fokkal rosszabb: a gyerekek vállán van az uralom?

Előző helyünkön történt: jött egy házaspár egy ötéves gyerekkel. A gyerek elől, mintegy katonatiszt, hátul kullognak, rohannak a szülők, ahogy a gyerek jön. A gyerek elkezd intézkedni, ki hova üljön. Te ide, te oda ülj le. Mint egy katonatiszt. Még az is megirigyelhetné a kisgyermek parancsolgatását. Tudjátok, miért? Mert az uralom a gyerek vállán van. A gyerek hordja a koronát. Uralkodik a szülők felett, mert úgy táncolnak a szülők, ahogy ő fütyül. Amit kitalál, azt teljesíteni kell, akkor is, ha szinte lehetetlen, mert a gyerek uralkodik.

Lassan harminc éve szolgálok lelkészként, de nagy tapasztalatom az, hogy a férfiak egy része azért kötött ki a kocsmában és azért lett alkoholista, mert a feleség uralkodott otthon. Ez egészen nyilvánvaló volt. Ő mondott meg mindent, ő rendezett mindent, és a férj nem tudta, hogy ez nem az Istennek a teremtetési rendje, csak érezte, hogy valami nem stimmel. Na, az sem jobb, ha a férj uralkodik. Az a jó, ha az uralom az Ő vállán van. A Jézus Krisztus vállán lesz az uralom.

Most ezen az utolsó vasárnapon nézzük meg, hogy vajon úgy akarunk átmenni az új évbe, hogy megmarad a terhünk a mi vállunkon, megmarad az uralom a mi vállunkon? Vagy úgy akarunk átmenni, hogy nem, Jézus vállára teszem az uralmat. Benne a bűntelherrel, benne a mindennapi élet gondjával. Hiszen Jézus Krisztus királyi tiszte pontosan ezért csodálatos, mert a királynak az volt a tiszte, hogy gondoskodik a népről. Vezesse harcaikat. Gondoskodik arról, hogy legyenek hidak, utak. Békesség legyen az országban. Gondoskodik arról — (még József is ilyen tanácsot ad a fáraónak, hogy rakd el a terményt. Mert József tudta, hogy a vezetőnek ez a dolga, hogy gondoskodik arról), hogy a népnek legyen mit enni.

Bár Kálvin azt mondta, hogy nem azért használjuk ezt a kifejezést, de nem tudunk jobbat ennél, hogy Jézus Krisztusnak hármass tiszte: a prófétaság, mert közvetíti Isten akaratát, a főpapság, mert beviszi, mint egyetlen főpap az áldozatot, és a királyság. Jézus, mint király. Ezért énekeltük ezt az éneket, hogy Jézus Krisztus a király.

Ott király Jézus Krisztus, ahol az van, amit Ő akar. Az Úr uralkodik, és nem az van, amit mi akarunk. Legyünk fiatalok, idősebbek, éljünk házasságban vagy egyedül, de az van, amit Jézus akar.

Nézzük meg, hogy mit mond még az ige Jézus uralmáról? Ezt nem olvastam fel, de nagyon idetartozik. Mit mond? Azt, hogy uralma növekedésének nem lesz vége. Jézus Krisztus uralma növekedni fog.

Mi sokszor beszélünk arról, hogy mi növekedtünk-e? Ez is igaz, hogy növekedtünk-e a hitben, a szeretetben, a reménységben. De most ne erről beszéljünk. Mert a mi növekedésünk a hitben, reménységben, szeretetben nem jelent mást, mint hogy Jézus uralma növekszik. Ezt Keresztelő János értette. Mit mondott? Néki (Jézusnak) növekednie kell. Nem azt mondta, hogy nekem kell növekedni a hitben, a megbocsátásban meg a szeretetben. Elég lesz az, ha csak Jézus növekszik.

Úgy jövendöl az ige, hogy uralma növekedésének nem lesz vége. És majd fogjuk énekelni: „Egyszer majd Úr lesz a Jézus mindenütt, hol csak a napnak fénye süt. Úr lesz a messze tengerig...” — Mert az is nagy különbség, hogy a földi uralkodók jönnek-mennek, kidobatnak a történelem szemétdombjára nagy hatalmasságok, nagy uralkodók. Az ige pedig azt mondja Jézusról: míg királyok jönnek, mennek, dőlnek és emeltetnek, az Ő uralma megmarad, sőt az Ő uralma növekedni fog. — Növekedjen a te életedben Jézus uralma!

Adjunk hálát azért, hogy globálisan, bármilyen hihetetlen, ebben a világban a Jézus uralma növekszik. Miért? Azért, mert az Ő egyháza soha nem lesz kevesebb, hanem mindig több lesz. Jézus egyházán nemcsak azokat értjük, akik a földön hisznek, hanem azokat is, akik már hazavittetek. Ezért Jézus egyháza soha nem csökkenhet, mindig növekedni fog, tudniillik mindig jönnek ki az újak. Akik Isten egyházában vannak, azok már benne maradnak. Vagy itt élnek, mint harcoló egyház, vagy a mennyei dicsőségben vannak, mint győzedelmes egyház.

Hadd mondjak egy ilyen példát. Az egyik lelkész kollegám egy külföldi országban volt, annak az országnak a második legnagyobb városában, és amikor megkérdeztem tőle: mi volt a tapasztalatod, mit láttál? Azt mondta: olyan jó volt látni, hogy abban a több milliós városban, ahol néhány évtizede még tele voltak idegen templomokkal az utcák, most minden utcasarkon református templom van. — Hálás volt a szívem, mert valóban igaz, hogy uralma növekedésének nem lesz vége.

És mi ilyen híreket hallunk: Németországban ennyien kiléptek az egyházból. Szomorú vagyok, de azt mondom: ezek benne sem voltak az egyházban. Tartoztak valamilyen földi szervezethez, amire ráfogták, hogy egyház. Az egyházból nem lehet kilépni, mert Jézus nem enged ki. Akiről azt gondoljuk, hogy kilépett, azt nézzük meg, mert benne sem volt. Igaz az ige: uralma növekedésének nem lesz vége.

De most téged ne ez vigasztaljon, hogy a világban Jézus uralma növekszik. Bennünket csak egy dolog vigasztal, ha az én életemben növekszik Jézus uralma.

Olyan szép, amikor Zákeus életébe belép Jézus. Mi történik? Átadja az uralmat Jézusnak a kincsesládája felett. Szintén az a lelkész testvérünk, Éva néni, akit idéztem, mondta azt mindig: a hívő embernek a pénztárcája tér meg utoljára. Ha Zákeusnál is így volt, akkor az az utolsó lépés is megtörténik, ami oda kell, hogy kerüljön Jézus uralma alá. Mert uralma növekedésének nem lesz vége.

Nem az a kérdés, hogy mennyit nőttél ebben az évben, hanem az a kérdés, hogy Jézus mennyire uralkodott a vágyaid felett, a gondolataid felett, a szemed

nézése felett, a természeted felett, amelyről tudjuk, hogy meg van romolva. De ha Jézus uralkodik, akkor előjön az új természet. Háttérbe szorul a régi. És ahol Jézus uralma növekszik — mondja az ige —, ott van békesség. Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége. Miért van annyi békétlenség? Azért, mert ott van békétlenség, ahol Jézus nem úr. Ahol Jézus úr, ott a békéje növekedni fog, egyre nagyobb békesség.

Jézus, amikor feltámadt, bemegy a tanítványok közösségébe, bár az ajtók zárva voltak, és azt mondja: Békesség nektek! — Ha ezt az ígét vesszük alapul, azt jelentette, hogy ha én uralkodok felettetek, ott békesség van. A békesség azt jelenti, hogy Jézus Krisztus uralkodik.

Ezért adja meg az Úr, hogy ha már Jézus Krisztus vállán van az uralom, légy hálás és örülj neki. Ne vedd vissza ezt az uralmat! Örülj, hogy Ő uralkodik. Örülj, hogy Ő gondoskodik, Ő pásztorol.

Mégis csak azzal kell befejeznem, hogy a keresztyén név azt jelenti: krisztusi. A Heidelbergi Káténk írói szépen fedezték fel, mert azt mondták: mint jelent a keresztyén név? Azt jelenti: én Jézus Krisztus felkenetésének részese vagyok. Úgy mint próféta részesülök az Ő próféataságában. Miért? Azért, mert nevéről én is vallást tehetek. Hívó embernek ez a krisztusi volta.

Mit jelent, hogy részesült Krisztusnak a főpapi tisztéből? Azt jelenti, hogy én is adhatok áldozatot. Milyet? Hálaáldozatot. Magamat hálaáldozatul neki adjam.

És a harmadik: mit jelent, hogy részesülsz Jézus királyságában? Azt jelenti, hogy vele együtt fogok uralkodni. Hiszen hova várja Jézus azokat, akik már a földön tudták, hogy az uralom az Ő vállán lesz? Az Ő uraságába várja. Azt mondja: velem együtt fog ülni az én királyi székemben. De csak azok, akiknek itt a földi létben Jézus volt az uralkodójuk. Akik hálás szívvel azt mondták: az uralom az Ő vállán *van*.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, úgy születünk, és arra vagyunk berendezkedve, hogy mi legyünk az életünk urai. Arra vagyunk berendezkedve, hogy nekem ne parancsoljon senki, ne mondjon meg senki semmit, még az Isten sem.

Bocsásd meg, hogy ilyen kiskirályok vagyunk, de legyen áldott a te neved, ha azt tudjuk mondani, hogy voltunk addig, amíg meg nem értettük, hogy Jézus Krisztus úr az Atyaisten dicsőségére. Azért, mert Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten, ahogy Péter hirdeti pünkösdkor.

Köszönjük azokat, akik akkor és azóta mind a mai napig megértették, hogy ha Úr, akkor nem tehetünk mást, mint odaborulunk elé, és azt mondjuk: Uram, és megkérdezzük Őt: mit akarsz, hogy cselekedjem?

Adj, Uram, ilyen alázatot nekünk, és láttasd meg, hogy aki téged Úrnak ismert el, az lesz a legnagyobb úr, mert veled együtt fog uralkodni. Nem megaláztatás a te szolgáltnak lenni, nem kicsinnyé létele. Engedd, hogy ne úgy vegyük, hanem úgy, hogy abban találjuk meg önmagunkat, ha téged Úrnak ismerünk. Békességünket, nyugalmunkat, szolgálatunkat, helyünket, feladatunkat.

JÉZUS KRISZTUS URALMA

Köszönjük, Urunk, az éneket, amely azt mondja: Én úr, Ő pedig lett szolga, ó csuda változás. Köszönjük, hogy te Úr lévén szolgává lettél azért, hogy mi szolgák lévén, a bűn szolgájaként ne éljünk tovább, hanem urak lehessünk, akik győzedelmesek vagyunk a bűn, a természetünk és kísértések felett. Ez magunktól nem megy, ezért kérjük, hogy légy Úr az életünk felett az év utolsó napjaiban és az év minden napján, minden percben, minden időnkben, családjunkban, munkahelyünkön, környezetünkben, betegségben, gyengeségben.

Köszönjük neked minden ajándékod, amivel meggazdagíts bennünket.

Ámen.

Énekeljük a 398. éneket.

Hatton J., 1793.

Úr lesz a Jé-zus min-de-nütt,
Hol csak a nap-nak fé-nye süt,
Úr lesz a mesz-sze ten-ge-rig,
Hol a hold nem fogy s nem te-lik.

2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek, Gyermek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtség dicsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.